

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 235.579 van 2 augustus 2016
in de zaak A. 219.828/XIV-37.132**

In zake: Tom DECALUWÉ
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dimitri Dedecker
kantoor houdend te 9830 Sint-Martens-Latem
Kortrijksesteenweg 62
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5459 ALVERINGEN - LO-RENINGE -
VEURNE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gitte Laenen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 14 juli 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van het politiecollege van de PZ Spoorkin dd. 04/07/2016, betekent aan verzoeker op 07/07/2016, en drager van het uitgiftenummer TU/PZ5459/2014/02, vergezeld van de notulen uit de zitting van het politiecollege Spoorkin zetelend als hogere tuchtoverheid dd. 04/07/2016”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 augustus 2016, om 11.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dimitri Dedecker, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaten Jente Wouters en Frederick Ongena, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de politiezone 5459 Spoorkin.

3.2. Met een beslissing van 4 juli 2016 wordt aan verzoeker de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege opgelegd.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende

noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Onder het kopje “II. Ontvankelijkheid van de vordering” wijst verzoeker er vooreerst op dat de vordering tijdig is ingesteld en betoogt hij vervolgens dat hij ingevolge de bestreden beslissing zonder inkomen valt. Als alleenstaande vader van een minderjarige dochter is hij door de bestreden beslissing niet meer in staat in zijn en in zijn dochter haar primaire behoeften te voorzien en zal hij niet langer de betaling van zijn huurappartement kunnen dragen. Bijkomend stelt hij dat hij geen recht heeft op een werkloosheidsuitkering.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Verzoeker voert enkel aan dat hij een financieel nadeel lijdt. De omvang van een dergelijk nadeel moet, om een gebeurlijke schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden, dermate zijn dat verzoeker de duur die een gewone schorsings- of annulatieprocedure in beslag neemt niet kan overbruggen. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de blote beweringen dat de bestreden beslissing “hem zonder inkomen zet”, dat hij “niet meer in staat is in zijn en zijn dochter haar primaire behoeften te voorzien”, dat hij “een appartement [huurt] waarvan hij de betaling niet langer zal kunnen dragen” en dat hij bijkomend “geen recht heeft op een werkloosheidsuitkering”. Verzoeker

verzuimt echter enig precies en concreet gegeven bij te brengen die deze beweringen kunnen staven.

Bij gebrek aan het op enigerlei wijze verlenen van inzicht in de omvang van het aangevoerde financieel nadeel, stelt de Raad van State aldus vast dat verzoeker geenszins *in concreto* duidelijk maakt welke onherroepelijke financiële schade hij leidt, noch toont hij aan dat die schade voor hem gevolgen zal hebben van dien aard dat hij het resultaat van de gewone schorsingsprocedure niet kan afwachten.

8. De uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve niet aangetoond.

VI. Conclusie

9. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 augustus 2016, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Debersaques